

Η ΕΛΛΑΔΑ ΑΝΗΚΕΙ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ: ΜΙΑ ΠΡΟΤΑΣΗ ΕΞΟΔΟΥ (του Δημήτρη Κουμάνταρου)

Τη σύγχρονη εποχή ολοένα και περισσότερο η ζωή κάθε πολίτη της γης επηρεάζεται από τα παγκόσμια δεδομένα. Αυτό είναι το φαινόμενο της παγκοσμιοποίησης. Η παγκοσμιοποίηση δεν αναιρεί την γεωφυσική και την ανθρώπινη πολιτισμική ιδιαιτερότητα, όμως την επαναπροσδιορίζει με ένα καινούργιο τρόπο.

Μέτοχοι αυτής της νέας πραγματικότητας είναι όλοι οι κάτοικοι του πλανήτη. Διαχειριστές της όμως είναι ιδιοτελή ισχυρά παγκόσμια οικονομικά συμφέροντα πολυεθνικών εταιριών και ισχυρά τοπικά συμφέροντα οικονομικών και πολιτικών εξουσιών. Αν η δημοκρατία χωλαίνει σε τοπικό επίπεδο, σε παγκόσμιο είναι ανύπαρκτη.

Το δίλημμα δεν είναι ναι ή όχι στην παγκοσμιοποίηση, αλλά ποιός και πως τη διαχειρίζεται. Η διεκδίκηση μιας παγκόσμιας δημοκρατίας κι αντίστοιχων παγκόσμιων δημοκρατικών θεσμών εξυπηρετεί τα συμφέροντα της συντριπτικής πλειοψηφίας της ανθρωπότητας. Δεν εξυπηρετεί τα συμφέροντα παγκόσμιων κι ανεξέλεγκτων οικονομικών εξουσιών, αλλά και τοπικών οικονομικών και πολιτικών εξουσιών που διαγωνίζονται μέσω ποικιλότροπων ιδεολογημάτων. Παγκόσμιες και τοπικές εξουσίες αν και αντιμαχόμενες δεν παύουν, να καταδυναστεύουν τους πολίτες της γης. Αυτές οι εξουσίες μπορούν να έχουν τη μορφή μιας πολυεθνικής τράπεζας, μιας πολεμικής βιομηχανίας, ενός ιδιωτικού παγκόσμιου μέσου ενημέρωσης, ενός αγγλοσαξωνικού ή

γερμανικού άξονα, ενός Κομμουνιστικού Κόμματος Κίνας, ενός ορθόδοξου ή μουσουλμανικού τόξου κ.ο.κ.

Είναι σήμερα τόσο έντονη η παγκόσμια αλληλεπίδραση, ώστε το πανανθρώπινο αίτημα για δημοκρατία και κοινωνική δικαιοσύνη να φαντάζει ακόμα περισσότερο ουτοπικό, όσο δε συνοδεύεται από το αίτημα της παγκόσμιας δημοκρατίας και δικαιοσύνης. Αυτή επίσης μπορεί να εγγυηθεί με τον καλύτερο τρόπο την ανεξαρτησία των λαών και το σεβασμό των ιδιαιτεροτήτων τους.

Ένα παγκόσμιο δημοκρατικό κίνημα δεν μπορεί παρά να αγκαλιάσει και να αφορά το σύνολο των ανθρώπινων δραστηριοτήτων, υλικών και πνευματικών. Κι έχει επίσης ανάγκη ενός τόπου

Η Ελλάδα, όχι γιατί οι Έλληνες είναι καλύτεροι ή χειρότεροι από άλλους λαούς αλλά για γεωγραφικούς και ιστορικούς λόγους, θα μπορούσε να αποτελέσει ένα τέτοιο κεντρικό χώρο παγκόσμιας όσμωσης και συνεύρεσης.

Γεωγραφικά αποτελεί σημείο συνάντησης τριών ηπείρων, της Ευρώπης, της Ασίας και της Αφρικής και των ποικιλότροπων πολιτισμών κάθε μιας από αυτές.

Ιστορικά αποτελεί ένα σημαντικό κομμάτι της παγκόσμιας μνήμης της ανθρωπότητας. Επίσης τη γενέτειρα της Δημοκρατίας.

Τέλος δεν συνιστά απειλή και δεν έχει διεκδικήσεις απέναντι σε καμιά άλλη χώρα.

Αν υποθέσουμε ότι γινόταν μια παγκόσμια δημοκρατική ψηφοφορία, για τον τόπο όπου θα ήθελαν οι λαοί όλου του κόσμου να βρίσκεται η έδρα του ΟΗΕ ή η έδρα της ΟΥΝΕΣΚΟ, το παγκόσμιο σημείο συνάντησης όλων των ανθρώπινων πολιτισμών, ο Ελλαδικός χώρος θα ήταν μια πολύ ισχυρή υποψηφιότητα, ίσως η πιο ισχυρή.

Ή ας αναφέρουμε κάτι πιο απλό, λιγότερο μεγαλεπίβολο κι ενδεχομένως σχετικά άμεσα πραγματοποιήσιμο. Θα μπορούσε στην Ελλάδα, να φτιαχτεί ένα παγκόσμιο πανεπιστήμιο ιστορίας ή γλωσσολογίας ή φιλοσοφίας ή πολιτικής. Που θα δίδασκαν σε αυτό καθηγητές και θα φοιτούσαν σπουδαστές από όλο τον κόσμο, με χρήση της ελληνικής ή και της πιο διαδεδομένης ανά τον κόσμο αγγλικής γλώσσας. Ή ένα διεθνές συνεδριακό κέντρο όπου να

συναντώνται κατά περίπτωση και να διαλέγονται εκπρόσωποι διαφορετικών επιστημονικών, γνωστικών ή πολιτισμικών πεδίων από όλο τον κόσμο.

Αν η παγκόσμια δημοκρατία είναι ένα ιδανικό, η παγκόσμια τουλάχιστο συνεύρεση είναι μια άμεση αναγκαιότητα.

Συμπτωματικά η Ελλάδα διαθέτει σήμερα κι ένα προνομιακό χώρο για την φιλοξενία τέτοιων διεθνών δραστηριοτήτων. Κι αυτός δεν είναι άλλος από το παλαιό αεροδρόμιο του Ελληνικού. Παγκόσμιο Πνευματικό Κέντρο Ελληνικού. Ή Έλληνικό Παγκόσμιο Πνευματικό Κέντρο.

Επίσης κατά σύμπτωση(;) οι δύο πιο σημαντικές οικονομικά δραστηριότητες στην Ελλάδα σχετίζονται με την παγκοσμιοποίηση. Ο τουρισμός και η ναυτιλία. Γιατί όχι και η παγκόσμια πνευματική, πολιτισμική και πολιτική επικοινωνία.

Στην άγρια χειμαζόμενη σήμερα οικονομικά, πολιτισμικά και πολιτικά Ελλάδα μια τέτοια στρατηγική σταδιακής μετατροπής της σε παγκόσμιο πνευματικό κέντρο θα μπορούσε, να αποτελεί την απάντηση στο αναπτυξιακό και υπαρξιακό κενό της.

Η απάντηση αυτή προϋποθέτει την πανελλήνια συστράτευση σε μια νέα απόπειρα, 200 περίπου χρόνια μετά το 21, αυτοθέσπισης μιας δημοκρατικής, δίκαιης, δημιουργικής κοινωνικής και κρατικής συγκρότησης. Ένα παγκόσμιο πνευματικό κέντρο δεν μπορεί παρά να διέπεται από δημοκρατικά επεξεργασμένους παραδειγματικούς κανόνες σύγχρονης γνωστικής, ηθικής, υπαρξιακής συμβίωσης.

Με αυτό τον τρόπο μπορεί επίσης να βρεί ανιδιοτελείς ή ακόμα και ιδιοτελείς συμμάχους μέσα στη διεθνή κοινότητα.

Πήραμε τη ζωή μας λάθος. Αλλάξαμε ζωή;

Η ζωή μας δεν θ' αλλάξει με ή χωρίς το μνημόνιο. Με το ευρώ ή τη δραχμή. Με την αριστερά, το κέντρο ή τη δεξιά. Με την αλληφαγωμάρια ποιός είναι καλύτερος από τον άλλον. Με την αποθέωση του παίρνω και την απαξίωση του δίνω. Με το αναθέτω και καταγγέλω δίχως να συμμετέχω. Με την αχαλίνωτη καπιταλιστική ατομικότητα ή την αχαλίνωτη κομμουνιστική ισοπέδωση. Όλα αυτά και πολλά άλλα ανήκουν στην παλιά μας ζωή. Την καινούργια αλλαγμένη ζωή μας δεν μπορούμε παρά να την

χαράξουμε βήμα βήμα, σκαλί σκαλί και με μόνη εγγύηση τη δημοκρατική μας πεποίθηση.

Δημήτρης Κουμάνταρος

Πηγή: Το Βήμα

Φωτό:wikimedia

Διαβάστε σχετικά:

Η κρίσιμη μετεξέλιξη και επανιστορικοποίηση της Ελλάδας